

Drie generaties aan het bakken

'Mijn hart ligt tussen de olieballen'

DOOR MIRANDA FIERET

ien negen was het eindcijfer voor de lekkernijen van Jan Vermolen in de AD oliebollentest. Al drie generaties lang zorgt de familie Vermolen dat Hagenaars Oud en Nieuw kunnen vieren met een schaal smeuije olieballen. Het eindoordeel van de jury doet de Vermolens niet zoveel. Zo'n mooi cijfer zorgt voor een grote toestroom aan klanten. Dat wordt dus keihard werken. We moeten wél dezelfde kwaliteit blijven bieden".

De gure wind snijdt door alle lagen kleding heen. De adem blijft als ijzige wolkjes in de lucht hangen. Zo snel mogelijk geven klanten hun bestelling op bij de olieballenkraam. Want hoe sneller besteld, des te eerder kunnen ze hun pad vervolgen naar huis, de warmte in. Maar de winter lijkt de familie Vermolen niet te deren. Zonder jas en in oranjegele trui lopen ze heen en weer in hun kraam op het Plein. Grootvader, zoon en kleinzoon werken samen om ook dit eindejaar weer de perfecte olieballen te bakken.

"Het lijkt wel in ons bloed te zitten", lacht Jan Vermolen, de tweede generatie van de familie olieballenbakkers. Koud hebben ze het niet. Althans, ze zeuren er niet over. Ze maken zich bij koud weer alleen zorgen om hun olieballen. "Wanneer het buiten koud is, heeft dat zijn weerslag op de oliebol. Ze smaken anders wanneer ze bij een temperatuur van onder het vriespunt zijn gemaakt". De hoge notering in de AD Oliebollentest geeft naast blijdschap, ook een grote zorg. "Zo'n mooi cijfer zorgt voor een extra toestroom aan klanten. Dat wordt dus keihard werken. Voorbereiden lukt maar in een bepaalde mate. Ik wil geen ballen van tevoren maken. Ik ga de klanten geen oude olieballen toeschuiven. We moeten nog wél dezelfde kwaliteit bieden".

Jan klinkt als een echte olieballenbakker, maar dat was lang niet altijd het geval. "Als puber wilde ik absoluut niet de kraam in", vertelt hij druk gebarend. "Ik hielp als 12-jarige jongen bij mijn vader. Appels schillen, flappen bakken. Ik had er een hekel aan. In het weekend en tijdens de feestdagen hadden mijn ouders nooit tijd voor me. Dan was het spits in de kraam". Jan Vermolen deed in die tijd alles behalve olieballen bakken. "Als 16-jarige was ik een ondeugende jongen", bekent hij. Zijn vader, Freek Vermolen lacht even:

"Ja vooral bij FC Den Haag". Fan van ADO is Jan nog steeds, maar zijn mening over het vak dat zijn vader hem heeft geleerd, is inmiddels bijgesteld. "Mijn vrouw was in verwachting en ik moest serieus gaan nadenken over de toekomst. Toen ben ik toch de olieballen ingegaan".

GERANIUMS

Jan Vermolen heeft nu twee kramen, overgenomen van zijn vader. Behalve op het Plein staat hij ook op het Spuiplein. Freek Vermolen heeft ruim 42 jaar van zijn leven aan het olieballen bakken gewijd. Een tijd geleden ging hij met pensioen. "Dat beviel me niet", mompelt Freek. "Ik zat een beetje achter de geraniums. Maar mijn hart ligt hier, tussen de olieballen". Nu is hij met zijn 72 jaar weer volop aan het bakken. "Ik ben begonnen in Loosduinen. Ik had de enige olieballenkraam van Den Haag. Ik was echt een bekend gezicht in de stad. Dat kwam ook door mijn grote, knullende snor". Opa Vermolen zag de olieballen-

business langzaam veranderen. "Vroeger gebeurde alles met de hand. Er waren geen machines om het beslag te maken. Ook het aanbod is anders. Nu hebben we rum-ro-zijnen bollen, kersenbollen. Veertig jaar geleden waren juist de gemberbollen populair". Zijn zoon legt uit waarom ze niet verkrijgbaar zijn. "Ze verkopen niet meer. Een enkele keer vraagt een oud vrouwtje er om. Beledigd loopt ze dan weg als ik zeg dat die al een tijd uit het assortiment zijn verdwenen". Freek Vermolen reageert niet echt op zijn zoon. Mijnerend vertelt hij zijn leukste anekdotes. "Ik heb winters meegeemaakt die pas écht koud waren. Ik weet nog goed dat het een keer dertien graden vroom. De avond voor oudjaar ging ik samen met mijn vrouw alvast een voorraad olieballen bakken. De volgende dag, op oudjaar, bleek dat er in het zeil aan de voorkant van de kraam een gat zat. Al onze olieballen waren bevroren en bedekt met een dikke laag sneeuw. Eerst baalden we, maar later moesten we erom lachen. We hoefden

er in ieder geval geen poedersuiker over te strooien. Ze waren toch al wit". De stilste telg van de familie is Frederico Vermolen. Met zijn negentien jaar is hij al jong met de familietraditie gestart. "Sinds ik van school af ben, werk ik fulltime in de zaak. Het zit echt in de genen. Ik vind het heerlijk om eigen baas te zijn. School vond ik nooit zo interessant". Jan Vermolen kijkt trots. "En ik dacht dat hij niet zo goed kon leren en ontzag hem altijd een beetje. Totdat hij van school af kwam. Dit wil hij echt heel graag, dat merk je aan alles. Voor de kraam heb je een vrachtwagen nodig. Hij haalde op zijn achttiende in één keer al zijn rijbewijzen. Hij doet het een stuk beter, hij weet al jong een toekomst te creëren. Dit jaar heeft hij zich echt bewezen. Het gaat zo goed dat Frederico per 1 januari zelfs officieel mede-eigenaar wordt". Het drieliefde olieballen nog lang niet zat. "We bakken ze niet alleen, eten doen we ook nog met plezier. Vandaag heb ik er al zeven op", lacht Frederico.

vrijdag 28 december 2007 • jaargang 1 • nummer 33